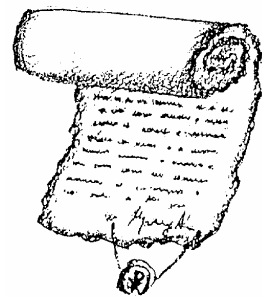

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2000.október 05. templomszentelés ünnepén

VIII. évfolyam 4. szám

Dsida Jenő: Templomablak Szent-Iványi Sándornak

Kik csak az uccán
járnak-kelnek
szépséget rajta
nem igen lelnek,
kiváncsi szemmel
rá nem tapadnak:
csak egy karika,
szürke karika,
ólomkarika,
vén templomablak.

Rácsa rozsdás,
kerete málló,
emitt moh lepi,
amott pókháló, -
sütheti napfény,
sötét örökre,
mint világtalan,
bús világtalan,
agg világtalan
húnyt szeme-gödre.

De ki belép
a tág, iromba,
boltozatos,
hűvös templomba
s belülről pillant
ablakára,
megdöbben áll,
megkövülten áll: -
Nézz a csodáral-

Színek zengése!
Fények zúgása!
Mártír mosolya!
Szűz vallomása!
Kék, ami békül,
piros, mi lázad!
Magasba ragad,
a mennybe ragad
lángtünelemény
és tűzkáprázat!

Ó, titkok titka:
a földön titlent
belülről nézzen
mindenki mindent,
szemet és szívet
és harcot és békét!-
Áldja meg az Úr,
áldja meg az Úr
a belülről látók
fényességét!

A családos közösség idej lelkigyakorlata

A nagytényi családos kisközösség idén nyáron (jún. 29. - júl. 2.) Ipolytölgyesen tartotta szokásos, három napos lelki gyakorlatát. A helyszín kiválasztása idén nem okozott különösebb fejtörést, mivel a tavalyi lelkigyakorlat alkalmával Neumayer Zsuzsa meghívott bennünket magukhoz, amit mi örömmel el is fogadtunk. Zsuzsa már több éve velünk tart ezen nyári alkalmakkor, kívülről erősítve csapatunkat. Teszi ezt annak ellenére, hogy születésétől fogva tolókcsohihoz van kötve, így számára évről-évre külön erőfeszítést igényel, hogy velünk lehessen. Így nemcsak számára jelentett a mostani helyszín könnyebbséget, de mi is kíváncsian vártuk, hogy megismerhessük otthonát, társait, életüket.

Ipolytölgyes egy csendes kis falu, közel a szlovák határhoz. Megközelítése is csak alsóbbrendű útról lehetséges. Mint ahogy az lenni szokott, éppen ez a viszonylagos elszigeteltség adja a vonzását a tájnak. A nyugalmat, a lassulást, a természet közelségét és az egyszerű embereket, akiket a mai világban már a legtöbb ember el is felejt keresni.

Zsuzsa lakóhelye az ipolytölgyesi katolikus nevelőotthon, ahová - mint később megtudtuk - csak halmozottan hátrányos helyzetű embereket fogadnak. Az épületben képességeik szerinti elkülönítettségben helyezik el ill. foglalkoztatják az ott élőket.

Már megérkezésünkkel, táskáink cipelése közben meglepődve figyeltük, hogy a folyosók falairól egy meglepően sokszínű, vidám és hívő életet élő lelkes csapat fényképei, tablói, alkotásai és idé-

zetei köszönnek vissza. Később ez a vélekedés csak erősödött bennünk, amikor mind a bentlakókból, mind pedig az ott dolgozókból áradó vidámságot, kedvességet és szeretetet nap mint nap megtapasztaltuk.

A lelki gyakorlatot Kis Ulrich jezsuita atya vezette, aki néhány éve egyszer már megtette ezt. Ahogy kitűnt, az akkori élmények hatására társaságunk vegyes érzelmekkel várta az újbóli alkalmat, főleg a szigorú szilenciumtól tartottak egyesek. Nem hiába. Már érkezésünk estéjén kiadatott a "parancs". Egészen másnap reggelig meg is próbáltuk betartani, de mivel nem csak mi, "gyakorlatozók" voltunk az épületben, kénytelenek voltunk újra meg újra megszegni a szótlanságot. Közben az atya is - mint utóbb kiderült - felismerte ezt a

körülményt, így hát véget is ért a "csend". A szilencium helyett az elmélyüléshez, a "kívülről" szemlélődéshez és a mindennapi valóságtól való elszakadásához hozzásegített minket az az egészséges ide látogatókat rendszerint eluraló döbbenet, tehetetlenség és szomorúság, amit az ott lakók helyzetével való első szembesülés vált ki. Ez a hatás a lelki gyakorlatot végigkísérte és hisszük, hogy annak hasznára vált.

Az elmékedések programjának vázát az a módszer adta, amely a Biblia egy részének felolvasásából és kiscsoportos átbeszéléséből áll, a résztvevők által kiemelt egy-egy szó, gondolat alapján. Közösségünk egyébként éppen Ulrich atyával történt korábbi gyakorlat alkalmával találkozott először a Szentírás feldolgozásának e módjával és azóta is ezt használjuk évközi összejöveteleinken.

A kiscsoportos foglalkozásba örömmel vontuk be az érdeklődőket az otthon lakói közül is. Kissé szegényletes, de be kell vallani, hogy meglepődtünk válaszaik frappánságán, egyszerű tökéletességén és testi fogyatékoságukra fittyet hányó értelmességén. Beszélgetéseink tere, látásmódunk és talán hitünk is újabb dimenzióval bővült hozzájárásaik által. Újra beigazolódt, hogy nem szabad a látszat alapján ítélni!

Az elmékedés mellett szakítottunk időt vendéglátóink életének megismerésére is. Bemutatták nekünk azt a műhelyt, ahol az ott élők képességeiknek megfelelő munkákban dolgozhatnak, sőt alkothatnak. Készítenek szőnyeget, gyertyákat, egyéb dísz tárgyakat. A termékeik piacra is kerülnek. Néhány frissen elkészült darab azonnal gazdára is talált körünkben, részben megvétel, részben ajándékozás formájában.

Természetesen szándékunkban állt és segítséget is kaptunk a lelkes ápolóktól, hogy meglátogassuk az otthon előlünk elzárt részeit is, amelyekben már sajnos ténylegesen ápolásra szoruló, gyakran magatehetetlen helyzetben

élő emberek laknak. A látogatás során az egyébként is kis létszámú csoport meg-megfogyatkozott. Igazi, hitet próbára tevő feladat volt az ott látottak lelki feldolgozása és azok beillesztése vallásos világképünkbe, amely épp ezen élmények hatására gazdagodott, minőségileg átértékelődött.

Az otthon dolgozói elmondták, hogy a faluban már teljesen természetes, hogy hátrányos helyzetű emberekkel élnek együtt, sőt a helyi óvodában is közösen nevelik a gyerekeket. A háromnapos együttlét alatt mi is sok jó ismerősre leltünk a bentlakók közül. Apróbb kéréseikkel további láthatatlan kapcsok kialakulását segítették elő.

Kaptunk tőlük videokazettát ajándékba, melyen mintegy bemutatkoznak a "külvilág" számára. Ezt szívesen bemutatjuk az érdeklődőknek, s ha valaki biztosan jó helyre szeretne felajánlást tenni, nálunk megtudhatja a nevelőotthon adatait is.

T. Zoltán

Hittanostábor – 2000

Az iskolai év kezdete óta már csak nosztalgiával gondolunk az idei hittanostáborra ... visszatérünk feladatainkhoz, kötelességeinkhez, de ha találkozunk, jól esik felidézni egy-egy epizódot, egy kicsit újból átélni a kedves pillanatokat.

Az idei táborra új helyszínen, Kisgyónbányán került sor, és nem kis örömeinkre a „törzstagok” mellett új résztvevőknek is örvendhettünk.

25 gyerek és 4 felnőtt volt együtt 10 napon át, ebből szűk 2 napot Ferenc atya is velünk töltött. Neki köszönhetjük, köszönjük, hogy a tábori misék meghittsége a közösséget még „hittanosabbá” és még inkább közösségé tette.

Programokban bővelkedtünk, hisz a környéken még nem táboroztunk. Kiemelt célpontunk volt Zirc, Bakonybél, Bodajk, de voltunk strandolni Fehérvárcsurgón, kirándulni a környező erdőkben és megnéztünk egy pékséget esti sütés idején.

Margit néni következő költeményének részlete tükrözi a tábor hangulatát:

... A nagylányok szobájára szeretet jellemző,
Szanaszét van minden fellelhető,
Almacsutka, büdös zokni, kártya,
Dezodor és komoly regény, telefon és párna.

Kicsi lányok társasága locsi-fecsi népség,
Csacsogásuk felhangzik az égig,
Odafönről az angyalok látják,
Nagyszájú, de melegszívű a sok kicsi lányka.

Csoportunkban Gyuszinak van komoly hivatása:
Kétnaponta vödörrel kukázhat,
Pucolhatja a WC-t is napestig,
Imádkozhat, vitatkozhat ameddig jól esik.

Konyhánknak van ellenőre Norbi személyében:
Belenéz a fazékba, bödönbe,
Meggkóstolja, megbírálja, nézi,
Mégis mindig elégedett, jóllakott és békés.

Fenti sorok a „Zöldre van a, zöldre van a rácsos kapu festve” kezdetű nóta dallamára előadattak a búcsútáborút alkalmával.

A vidám sorok után hadd fejezzem be most mégis komoly szavakkal ezt a beszámolót: Élményeinket, örömeinket a segítőkész szülőknek is, és egymásnak is köszönjük, de mindenek előtt az Úristennek.
Legyen hála Neki!

Gabi néni

**„A csúcs felé visznek a lábnymok,
A szeretet mindenre felelet
S az álmok összezenegő kánonok.”
(Tóth Eszter)**

csúcs felé vezető úton. Ez az út sokszor kemény és göröngyös volt, - de ezen az úton jártak előttünk Szüleink, és ezen az úton próbáltuk vezetni mi is fiainkat. – Évtizedek szaladtak el, a fiaink megnősültek, családot alapítottak. Jöttek az unokák egymás után. Szaporodtak a családi ünnepek: keresztelők, elsőáldozások, bérnálások és a mindig együtt töltött karácsonyi és húsvéti ünnepek! Nem is olyan régen egy alkalommal a múltból felbukkant régi ismerősünk a következő kérdést tette fel fiainknak: „A Ti számotokra a Ti családokban mit jelent a hit, a vallás?” A válasz roppant egyszerűen így hangzott: „Ugyanazon az úton vezetjük, ugyanabban a hitben neveljük mi is gyermekeinket, mint ahogy minket neveltek a szüleink.” Azt a boldogságot, amit akkor éreztünk, szívből kívánom minden szülőnek.

„A csúcs felé visznek a lábnymok” 2000. július 30.-a ötvenedik házassági évfordulónk napja. Ülünk a számunkra oly kedves templomunkban egymás mellett és átéltük a csodát. Együtt dobogott egész családunk szíve a felnőttektől a legkisebbekig, amikor felhangzott Ágnes éneke, Szabolcs és Eszter felolvasása és Judit csellóján felcsendült az Ave Maria. És a családi kórus! Úgy éreztük, a Jóistennek ennél szebben nem lehet hálát adni az elmúlt ötven évért. Őszinte szívvel azért imádkoztam, hogy sok nagyszülőnek legyen része ebben az örömben és boldogságban, mert ez a boldogság semmi máshoz nem hasonlítható. És még valami: csodálatos volt megélni és átélni, hogy az egyházközségünk mint tud összefonódni az örömben, milyen hatalmas erő a szeretet! Úgy szeretném egyházközségünk fiatal családjainak a lelkébe vésní: Ezen az úton járni, ebben a hitben nevelni a gyermekeket érdemes. A világ azt harsogja: pénzért mindent megvehetsz! Igen, de ez a boldogság pénzért nem vásárolható, ehhez nem kell más, csak egy kis otthon, csak egy kis béke, erős hit és sok szeretet!

A hatvan évig őrzött kis szentképecskét a most húsz éves Eszternek adtam át, őrizze tovább ezt a csodálatos gondolatot: „A csúcs felé visznek a lábnymok!”

Endrődiné Magdus

„Sirokba jártunk!”

Egy kisközösség nyári naplójából

Július 12. szerda

Vonatunk 13:55-kor indul a Keleti pályaudvarról. Már hogyha egyáltalán elérjük, hisz már 13:40 van és még csak a 7-es buszon araszolunk a pályaudvar irányába, és még jegyünk sincs. Természetesen rohannunk kell vagy 20 kg-os csomagjainkkal, de megéri a fáradságot, hisz az utolsó pillanatban ugyan, de felszállunk. A vonat elindul és megkezdjük 3 órás utunkat más hely hiányában a mellékhelység előtt állva. Na, de mindenért kárpótol minket a kisvasút, mely Kál-Kápolnától szállít célunkig: Sirokig. A 3 km-es utat a kedves kis vasútállomástól a faluig immáron gyalogszerrel, teljes menettfelszereléssel tesszük meg...

Este 8 óra. A jól megérdemelt vacsora után van, aki zuhanyozik, van, aki csendesen olvasgat, megint mások hangosan kacarásznak, beszélgetnek (Sokszor késő éjszakáig – szerkesztő). Szállásunk a templom mellett van egy afféle vendégházban, mely a konyhából, fürdőből és egy hálóteremből áll, amelyben 12 darab emeletes ágy szolgálta a fekhelyet a mindössze kilencfős csoportunknak. Így nagy a választék, külön alhatnak a csomagjaink is. Első együtt töltött napunkat a közös ima zárja, majd fáradt kis társaságunk nyugovóra tér.

Július 13. csütörtök

Reggel 8-kor ébresztő, 9-kor reggeli. Minden megtalálható az asztalon, mit csak szem megkívánhat: vaj, méz, lekvár, szalámi, tonhal, paprika, paradicsom, uborka (az otthoni kertből) és rengeteg májkrém (mindenki hozott párat – egy hónapra elegendő). Na és persze egy nagy bögre főzött kakaó vagy tea. A bőséges éték után útra kelünk, hogy felkapaszkodjunk a közeli siroki várhoz. Mint általában a várak, ez is egy hegy tetején van, így gyönyörű a kilátás: még a Kékes hegycsúcsát is lehet látni.

Dél: miután jól végigjárjuk, megszemléljük a vár minden részét, a közeli sziklák egyikén elköltjük otthonról hozott elemózsiankat. Majd Mayáé a szó: a zánkai ifjúsági táborról mesél nekünk. Rengeteg program nagyszerű előadók-kal, új barátságok és mindez kultúrált környezetben. Így összegezhethetnénk a beszámolót. Egyszóval sajnálhatjuk mi, akik kihagytuk. Ezután a komolyabb program után még van időnk egy könnyedebb (Hajni által készített) játékra, mely activity névre hallgat, s ezzel már mindent elmondtunk: önfeledt szórakozás. Nagyon jó a program, de a gyomrunk már jelez, ideje hazamenni.

Este 8 óra. Már mindenki a kertben ül vacsoráját kanalazgatva. Mai vacsoránk: bográcsban készített paprikás krumpli Endrődi Péter módra. Meg kell hagyni, nagyon finom. A vacsora után Szeibert Andi vezetésével népdalismeretünket bővítjük egy pohárka helyi bor kíséretében. Van, akinek jobban megy az ének, van, akinek kevésbé, de nem ez a fontos. A lényeg, hogy együtt énekelünk... Éjfél körül már mindenki lefekvésre készen. Még imádkozunk, majd alvás. Megint elmondhatjuk, remek napot zártunk.

Július 14. péntek

Reggel 8 óra: reggeli misével kezdjük a mai kirándulónapunkat.

11 óra: Immár a siroki kisállomáson vagyunk, tulajdonképpen innen indul a körülbelül 8 km-es út, mely még elválaszt minket végső uticélunktól: Tarnaszentmáriától. Mivel vonat a mai délelőttön – előzetes számítások szerint – nem halad át ezen a szakaszon, a síneken sétálunk. Útközben egy kedves gazda – kinek kertje épp a vasút mellett fekszik – megajándékoz minket egy nagy halom almával, csakhogy kitarstunk még az ebédig...

13 óra: Kilépünk a tarnaszentmáriai templom kapuján, mely kicsiny gyöngyszem a magyar történelemben. Még ott helyben ebédelni kezdünk, majd újra nekilátunk, hisz még ma haza kéne érni. Most már nem a síneken vezet utunk, hanem a nem túl forgalmas országúton. Így betérhetünk Kőkútpusztára, ahol a néhány éve épült templomot néztük meg, - a kulcs elkérése után – belülről is.

17 óra: Újra szállásunkon. Egy elég fárasztó nap után, bár mindenki szívesen heverészne, de hátra van még a vacsora. A mai menü túrós tészta. Ennek elkészítésében mindenki szerepet vállal, hisz a tésztafőzésen túl a tegnapról maradt paprikás krumplit is meg kell melegíteni, amihez újraélesztjük a tüzet... Mivel mindez hamar megvan és ennek elfogyasztása se igényel túl sok időt – este még lehetőségünk van egy könnyedebb játékra, még pedig az egyedi kivitelezésű, Maya-féle „Ki nevet a végén” játékra. Nevetés az persze van, a játékot akár végtelenségig lehetne játszani, hisz nyerni képtelenség (Persze van, aki csal és már az első 10 perc után érthetetlen módon célba ér – itt még véletlenül sem gondolok vezetőnkre, Németh Andrásra – de egyébként ez nem jellemző).

Éjjel 1 óra: Bár hivatalosan nem nyert senki, de már nem bírjuk szuflával. Az álmoság győzedelmeskedett – lefekszünk.

Július 15. szombat

Ma a Nyírjes tóhoz kirándultunk. Bár az eső szemerkélt, a fák lombja alatt mi ebből nem sokat érzékelünk. Ági beszél itt nekünk egy bennszülöttekről szóló könyvről, melyben a szerző, aki több évet töltött egy ilyen őserdei kisközösségben, mesél élményeiről, az ottani szokásokról, vallásról, az Ő tíz parancsolatukról. Igen érdekes beszámoló ez egy civilizációmentes társadalomról, amelybe – úgy hiszem – sokan szívesen visszavonulnának napjainkban. Ezek után nem sokat időztünk a tónál, mert előzetes elhatározás szerint ebédre palacsintát sütünk, ami ugye időigényes, főleg kilenc fő részére! Mivel palacsintasütőnk nincs, nyakunkba vesszük a falut, hátha valaki megszán minket. Természetesen – ahogy általában egy faluban lenni szokott – már az első néni, Mari néni igen segítőkész és serpenyőt is ad nekünk, sőt megkínál minket palacsintával is, mert mint kiderült, Ő is épp azt sütött ma. Mondanom sem kell, a mienk sem sikerült rosszul! Majd miután mindenki kipihen az ebéd fáradalmait, elme-gyünk focizni a falu egyik füves foci pályájára. Persze mikor kezdjen el esni az eső, mint amikor neki kezdünk. Bár közölünk senki sem az a vérbeli focista, ennek ellenére egy hatalmasat focizunk (és hatalmasakat esünk) a zuhogó esőben...

Utolsó esti imánkban – mivel holnap már utazom haza – megköszönjük a Jóistennek ezt a csodálatos napot és egyáltalán ezt az együtt töltött időt, mely azon túl, hogy nagyon vidáman és tartalmasan telt, nagy jót tett közösségünk formálódását illetően is.

Reméljük jövőre sem lesz ez másképp és talán mások is kedvet kapnak ehhez a kedves kis faluhoz a Mátra tövében és ahogy Mari néni fogalmaz: „Jöjjenek el máskor is Sirokba!”

Kelt Sirok, 2000. 07. 12-16.

Békés Mária

PIROSKA ÉS FARKAS

rátapasztották fülüket nagymama szobájának ajtajára, mert semmi neszt nem hallottak kiszűrődni. Talán alszik, néztek egymásra tétován. Farkas halkán bekopogott.

- Tessék – válaszolt azonnal nagymama, aki behunytt szemmel ült a nyitott ablakon betóduló napfény felé fordulva, kezében rózsafüzérrel. - Gyűjtöm a télre az energiát! - mondta. Aztán folytatta: - Semmi hang nem jött felőletek. Kicsi korotokban ezt neveztük gyanús csendnek. Ilyenkor a körmötökre kellett nézni, miben mesterkedtek.

- Lehet, hogy most is gyanús dolgot műveltünk - mondta Farkas. - Jó is, hogy ülni tetszik.

Erre aztán felegyenesedett nagymama és kíváncsian nézett rájuk: - Mit tettetek?

Piroska nagy lélegzetet vett, és kicsit közelebb lépve Farkashoz megszólalt: - Nem törtünk össze semmit, és a nagymama szívét sem szeretnénk összetörni. De megbeszéltük Farkassal, hogy ha meghalunk, nem szeretnénk a mennyországba kerülni.

Nagymama visszafordult a Nap felé és megkérdezte: - Szabadna hallanom az indokaitokat is?

- Borzasztóan unalmas lehet a mennyország - mondta komolyan Farkas. - Örökké csak ülni, semmi mozgás, foci, bicaj. Nem szeretném megsérteni a nagymamát, - vette át a szót Piroska - de hát állandóan imádkozni! Nekem még egy rózsafüzér is rettenetesen hosszú.

- Bocsásd meg Uram, ha nem jól látom, - szólalt meg nagymama - de azt hiszem, nem túl nagy baj, ha az ilyen fiatalok, mint ti, még nem a mennyországba vágynak. De honnan tudjátok, hogy milyen a mennyország?

- Hát mindenki azt mondja, hogy az angyalok csak ülnek és imádkoznak! - vágta rá a gyerekek.

- Az atya mondott ilyent, vagy hittanórán hallottátok? - kérdezte nagymama.

- Á, nem, - válaszolták a gyerekek.

- Tudtok Jézuson kívül valakit, aki már járt ott és mesélhetett róla?

- Nincs is ilyen, - válaszolta Farkas - de minden szentképen, meg templomi szobron ezt látni!

- Én pedig vágyom a mennyországba, - mondta nagymama halkán a nap felé. - Amíg Isten erőt ad, szolgállok, de aztán szeretnék oda jutni.

- De ha feltámadunk, biztosan nem leszünk öregek és fáradtak, - szólalt meg Piroska.

- Miért, nagymama szerint milyen a mennyország? - kérdezte Farkas.

- Tudjátok, ha a Fonyódi hegyről átnézek a Balaton mögött emelkedő egykori vulkánok gyönyörű panorámájára, végtelen béke száll belém. Ha a kedvenc festményem párás fényű ragyogására csak gondolok is, valahogy az örökkévalóságot érzem. Elképedek, micsoda mélység van szent Benedek, vagy szent Ignác és szerzetes utódaiknak gondolataiban. Mennyi emelkedettség és felelősség sugárik Széchenyi egy-egy mondatából, milyen szívszorítón gyönyörűek Tamási Áron sorai! Nem fantasztikusak a természetfilmek? Micsoda változatosság, micsoda fantázia! Ezek jutnak most hirtelen az eszembe. És ezek mind a teremtés gyümölcsei! Ámulatos nem?

- Az Úristen a tökéletes jóság, a végtelen szépség, az abszolút tudás. Úgy képelem, a mennyország lakói az Ő közelében még többet át tudnak élni mindebből. Aki Őt színről színre láthatja, azoké a teljes boldogság és gyönyörűség!

- Nagyapátokról mondták a kollegái, hogy ő mindenkié a legjobbat tudta kihozni. Szerencsére talákozottak igazi tanár egyéniséggel, aki nem nádpálcával fegyelmez, mert olyan érdekfeszítően tud magyarázni, hogy egy pissenés sincs az óráján. Nála még a legcsintalanabbak is igyekeznek jól szerepelni, jól viselkedni. Talán valamiképpen ilyen az Úristen is. Az Ő mérhetetlen jósága besugározza a mennyet, és ebben a sugárzásban mindenki csak jó és kedves tud lenni. És talán az a tisztítófűz, ahogy fokozatosan közeledünk Hozzá. Közben visszanezve rettenetesen fáj, kegyetlenül röstelljük, hogy a legjobb formánkban is milyen kicsinyesek, lusták, szeretetlenek voltunk a földi életünkben.

- Szóval én azt hiszem, színes ország a mennyország. Szeretnék eljutni oda. Nem tudom, van-e mozgásra, futballra igénye a feltámadt testnek. De valamiért úgy képelem, ott is fogjuk majd Nagyapával egymás kezét, és szívünkben túlrad az öröm és a hála – fejezte be Nagymama, még mindig a napsugárban fürdetve arcát.

ke.

A Hírlevelet kiadja : a nagytétényi római katolikus egyházközség . Szerkesztik az erre jelentkezők , írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak , vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban , azok a következő személyeket keressék :

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699) ,

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1)226-1323) ,

Németh András (2440. Százhalombatta, Erkel Ferenc krt. 46. Tel : (23) 357-195) .

A plébánia levelesszekerényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket .

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg .Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők .

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft . A költségek fedezésére adományokat elfogadunk .

